

27 Ιουλίου 2019

Μαρία Κασαπίδου: Η 40χρονη νοσηλεύτρια που πέρασε στο Πανεπιστήμιο και διανύει 400χλμ για να πάει στη σχολή της

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Τον Αύγουστο που μας πέρασε η 40χρονη νοσηλεύτρια Μαρία Κασαπίδου είχε έναν ακόμη λόγο για να χαμογελά. Μετά από ώρες διαβάσματος κατάφερε να εισαχθεί στη σχολή της αρεσκείας της και να κάνει το όνειρο ενός ακόμη πτυχίου πραγματικότητα.

Αψηφώντας τις ατυχίες και τις δυσκολίες στην ζωή της, ξεπερνώντας τις οικογενειακές υποχρεώσεις, τα καθημερινά καθήκοντα της δουλειά της στο ΤΕΠ, ολοκλήρωσε, όχι μόνο με άριστα, τις σπουδές της στο ΕΠΑΛ Καστοριάς, αλλά το 2018 σε ηλικία 40 χρόνων κατάφερε να εισέλθει πρώτη στο τμήμα Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης του ΑΠΘ συγκεντρώνοντας 18.888 μόρια.

Κι έχει ρυθμίσει με τέτοιο τρόπο τη δουλειά της, αλλά και την υπόλοιπη ζωή της ώστε δύο μέρες την εβδομάδα, Τέταρτη και Πέμπτη, να διανύει συνολικά 400 χλμ και να πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη για να παρακολουθήσει τα μαθήματα της. Το Αθηναϊκό-Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων την συνάντησε σ' ένα διάλειμμα της δουλειάς της, στον προθάλαμο του νοσοκομείου Καστοριάς. Πριν από οποιαδήποτε ερώτηση η Μαρία Κασαπίδου εξηγεί στο τι την ώθησε στα 39 της χρόνια να επιστρέψει στα θρανία με απώτερο στόχο να σπουδάσει σ' ένα αντικείμενο που την συγκινούσε από παλιά. «Είχα έντονη την ανάγκη να κάνω κάτι για μένα, να συνδυάσω την ειδικότητα μου και τη δουλειά μου ως νοσηλεύτρια μ' ένα επιστημονικό αντικείμενο που έχει σχέση με τον κόσμο των παιδιών», λέει η κ.

Κασαπίδου στο ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Γράφτηκε στην τελευταία τάξη του ημερήσιου ΕΠΑΛ στην ειδικότητα «Βοηθός Μικροβιολόγου» και με την στήριξη των εκπαιδευτικών του σχολείου αλλά και την υπερπροσπάθεια τη δική της κατάφερε αυτό το αποτέλεσμα. Με λιτό τρόπο περιγράφει την καθημερινότητά της. «Διάβαζα συνήθως στα “διαλείμματα” της απογευματινής βάρδιας και σε κάποιες περιπτώσεις όταν δεν προλάβαινα, το βράδυ μόλις επέστρεφα από τη δουλειά.

Το πρωί έπρεπε να πάω στο σχολείο και λίγη ώρα που έκλεβα πριν το μεσημέρι, την αφιέρωνα στα παιδιά μου». Δεν ξεχνά να αναφέρει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ότι όλο αυτό το διάστημα υπήρξαν δύσκολες στιγμές αλλά υπογραμμίζει την συμβολή των καθηγητών της στο να τα φέρει εις πέρας στην προσπάθειά της. Όμως το πρόσωπο της φωτίζεται όταν αναφέρεται στους δύο γιούς της τον 13χρονο Μάριο μαθητή της Β΄ Γυμνασίου και τον 12χρονο Στέργιο που πηγαίνει στην τελευταία τάξη του Δημοτικού.

«Είναι ενθουσιασμένα και περήφανα γι’ αυτό που κατάφερε η μάνα τους, έδειξαν απίστευτη ωριμότητα, με βοήθησαν με τη στάση τους, με “εξετάζουν” κάποιες φορές στα μαθήματα μου, χαίρονται που με βλέπουν να διαβάζω κι αυτό για μένα είναι ένα κίνητρο, δεν ξέρω εάν θα τα κατάφερα χωρίς αυτή τους την συμπεριφορά» σημειώνει με συγκίνηση.

Η Μαρία ανήκει στις περιπτώσεις των ανθρώπων που η ζωή, με τις μικρές και μεγάλες λεπτομέρειες που την συνθέτουν, στην πιο κρίσιμη ηλικία των παιδικών χρόνων και της εφηβείας δεν φάνηκε καθόλου γενναιόδωρη μαζί της. Οι γονείς της χώρισαν λίγο πριν γεννηθεί, ενώ η μητέρα της στη συνέχεια εργάζεται σκληρά ως εργάτρια γούνας στις τοπικές φάμπρικες της Καστοριάς προκειμένου να μεγαλώσουν με ασφάλεια τόσο εκείνη όσο και ο λίγο μεγαλύτερος αδελφός της. Στα 14 χρόνια της απρόσμενα γεγονότα την μεγαλώνουν απότομα.

Η κρίση στα μεροκάματα της γούνας είναι τέτοια που η μητέρα της αναγκάζεται να μεταναστεύσει στη Γερμανία για δουλειά. Η Μαρία με τον αδελφό της και την ηλικιωμένη γιαγιά μένουν πίσω. Η ίδια συνεχίζει την προσπάθειά της, τελειώνει το Λύκειο και λίγα χρόνια αργότερα δημιουργεί τη δική της οικογένεια. Όλα άλλαξαν για την Μαρία λίγο μετά το 2011 όταν με την εφαρμογή του νέου νόμου στην αυτοδιοίκηση (Καποδίστρια), χάνει την περιστασιακή, ορισμένου χρόνου, δουλειά της ως διοικητικός υπάλληλος σε δήμους της περιοχής.

«Δεν κατάφερα τότε να ενταχθώ ως μόνιμο προσωπικό στον δήμο που εργαζόμουν όπως άλλοι συνάδελφοί μου γιατί δεν εκπλήρωνα κάποιες τυπικές προϋποθέσεις

του νόμου κι έτσι έμεινα χωρίς δουλειά», λέει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ. Θυμάται, ότι ήταν μια πολύ δύσκολη περίοδος που γύρισαν όλα ανάποδα στη ζωή της. Μετά από ένα διάστημα περίσκεψης αποφασίζει να κάνει πράξη όλα όσα ονειρεύτηκε, αλλά δυστυχώς τα στερήθηκε στο παρελθόν. Ξεκινά έναν αγώνα δρόμου χωρίς όμως να προδιαγράφεται κάποιο σημάδι στο τέλος της διαδρομής.

Γράφτηκε στο ΕΠΑΛ όπου πραγματοποίησε διετείς σπουδές στην ειδικότητα «βοηθού νοσηλεύτη», όπου αποφοίτησε με άριστα. Όπως εξομολογείται στο ΑΠΕ-ΜΠΕ «βρέθηκα στα 33 μου χρόνια να παρακολουθώ ως κανονική μαθήτρια τις πρωινές ώρες το σχολείο και το απόγευμα να κάνω μαθήματα για να περάσω στις εξετάσεις επάρκειας σε δύο γλώσσες, Αγγλικά και Ιταλικά».

Την ίδια σχεδόν περίοδο που ολοκληρώνονταν όλα τα παραπάνω δεν έχασε την ευκαιρία να παρακολουθήσει μαθήματα σε ΙΕΚ στην ειδικότητα «νοσηλευτή χειρουργείου», «για να συμπληρώσω τον κύκλο σπουδών μου γύρω από την νοσηλευτική», όπως λέει. Στα μέσα του 2015, χωρίς να ελπίζει σε κάτι, η Μαρία δοκιμάζει την τύχη της λαμβάνοντας μέρος σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη προσωπικού σε νοσηλευτικά ιδρύματα. Για καλή της τύχη κρίνεται επιτυχούσα και στις αρχές του 2016 διορίζεται ως νοσηλεύτρια στο Κέντρο Υγείας στο Τσοτύλι Κοζάνης.

Ένα χρόνο μετά, στο πλαίσιο της συνυπηρέτησης - ο σύζυγος της υπηρετεί στην ΕΛΑΣ- αποσπάται στο ΤΕΠ του Νοσοκομείου Καστοριάς. «Όλα έγιναν πολύ γρήγορα, και σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα που στην αρχή δεν πίστευα και η ίδια την εξέλιξη των πραγμάτων», λέει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ. Η Μαρία δεν κρύβει τον ενθουσιασμό της και τη χαρά της που εργάζεται σ' ένα τμήμα του νοσοκομείου που μπορεί να' χει τις δυσκολίες του γιατί βρίσκεται στην «πρώτη γραμμή», αλλά όπως παραδέχεται, έχει μάθει πολλά, χάρη των συναδέλφων και τους προϊσταμένους της. Στο ερώτημα εάν η δουλειά της ήταν εμπόδιο στην προσπάθεια της να δώσει Πανελλαδικές εξετάσεις, ομολογεί ότι οι συνάδελφοί της την στήριξαν «όσο επιτρέπει και το ίδιο το σύστημα της δουλειάς», χωρίς να ξεχνά να υπογραμμίσει ότι ο τομέας της Υγείας έχει πάρα πολλά προβλήματα και ότι «από την δική μου την πλευρά «προσπαθώ να μην δημιουργώ κι άλλα».

Το παράδειγμα της 40χρονης Μαρίας φαίνεται ότι άνοιξε δρόμους, συνάδελφοί της ξεκίνησαν να μαθητεύουν στο ΕΠΑΛ σε μια προσπάθεια είτε να αναβαθμίσουν τα πτυχία τους είτε ως εφιαλτήριο για κάτι καινούργιο στην ζωή τους. Αναφέρεται με συγκίνηση στα συναισθήματα που ένοιωσε όταν είδε πρώτη φορά το κτίριο της Σχολής της, το αμφιθέατρο, τη βιβλιοθήκη, τους χώρους εκπαίδευσης, ενώ μιλά με ζεστά λόγια για τους συμφοιτητές της, παρότι οι περισσότεροι εξ αυτών είναι αρκετά μικρότεροί της.

Δεν κρύβει την χαρά της που κάθε Τετάρτη παίρνει το πρώτο λεωφορείο από την Καστοριά για τη Θεσσαλονίκη και επιστρέφει από τη Σχολή της με το τελευταίο δρομολόγιο της επόμενης ημέρας. Για τους περισσότερους εργαζόμενους τα ρεπό από την εργασία σημαίνουν ξεκούραση, χόμπι, εκδρομές, χρόνος αφιερωμένος στην οικογένεια, αλλά για τη Μαρία φαίνεται ότι έχουν άλλη αξία.

Σηματοδοτούν το νήμα που ενώνει τις ευκαιρίες που χάθηκαν στον χρόνο που έφυγε, με τις ελπίδες των ονείρων που συνοδεύουν το χρόνο που έρχεται. Τι σκέφτεσαι για το μέλλον, τι θέλεις να κάνεις όταν τελειώσεις τη Σχολή; «Δεν κάνω μακροπρόθεσμα σχέδια, θέλω να είναι καλά η οικογένεια μου και δεν βιάζομαι. Εξάλλου ο δρόμος που διένυσα μέχρι ώρας δεν ήταν εύκολος, ούτε σύντομος», τονίζει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ η Μαρία Κασαπίδου.

Πηγή: iellada.gr